

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2012. július 15.
(vasárnap)

Földvári Tibor

AZ ÚR AZ ISTENTELENEK FELETT IS ÚR

Lekció: Zsolt 73,1-3. 13-18. 23-28

Ászáf zsoltára: Milyen jó az Isten Izraelhez, a tisztaszívűekhez! De az én lábam majdnem megcsúszott, kis hiján elestem jártomban. Mert felindultam a kérkedők miatt, látva a bűnösök jólétét. ... Én hiába tartottam tisztán a szívemet, hiába mostam kezemet ártatlanságomban, mert csapások értek mindennap, fenyítések minden reggel. Már arra gondoltam, hogy én is úgy beszélek, mint ők, de akkor megtagadtam volna fiaid nemzetségét. Elgondolkoztam rajta, meg akartam érteni, de túl nehéznek tűnt nekem. Végül elmentem Isten szent helyére, és megértettem, hogy milyen végük lesz. Bizony, sikamlós talajra állítottad, és pusztulásba döntöd őket! ... De én mindig veled leszek, mert te fogod a jobb kezemet. Tanácsoddal vezetsz engem, és végül dicsőségedbe fogadsz. Nincs senkim rajtad kívül a mennyben, a földön sem gyönyörködöm másban. Ha elenyészik is testem és szívem, szívemnek kösziklája és örökségem te maradsz, Istenem, örökké! Bizony elpusztulnak azok, akik eltávolodnak tőled. Kiirtod mindazokat, akik elhagynak téged! De nekem olyan jó Isten közelsége! Uramat, az Urat tartom oltalmamnak! Hirdetem minden tettetted.

Alapige: Péld 24,15-30

Ne ólálkodj, te bűnös, az igaz lakóhelynél, ne pusztítsd el nyugvóhelyét! Mert ha hétszer elesik is az igaz, mégis fölkel, de a bűnösök elbuknak a bajban. Ha elesik ellenséged, ne örülj, és ha elbukik, ne vigadjon a szíved, mert az Úr meglátja, rosszallja, és elfordítja haragját róla. Ne haragudj a gonosztevőkre, ne irigyeld a bűnösöket! Mert nincs jövője a gonosznak, a bűnösök mécsese kialszik.

Imádkozzunk!

Istenünk, mennyei Atyánk a zsoltár éneklésben hálát adtunk neked és van miért, ha csak az elmúlt hetet nézzük. Köszönjük ajándékaidat, csodáidat. De a gyülekezet közösségében megvalljuk neked, a leginkább annak örülünk, ha téged, magadat látunk, nem csupán ajándékaidat. Mi is benned gyönyörködünk Atyánk, ahogy olvastuk a zsoltárból. Kérünk, hogy az igéd hallgatása közben is láthassunk téged, különösen akkor, ha az elmúlt hét fáradtságot, keserűséget jelentett, vagy éppen súlyos bűnöket, bukásokat és most is szégyelljük magunkat, vádol a lelkiismeret. Köszönjük Atyánk, hogy mi az Úr Jézusban láthatunk téged megtartó Istennek. Kérünk, erősíts meg bennünket, erősíts hitre, és add, hogy a bűnbocsánatod szabadítása, öröme töltsön el mindannyiunkat. Köszönjük, hogy a te jelenlétedben mi is megnyugodhatunk és köszönjük, hogy másképpen mehetünk haza, élhetünk a te dicsőségedre, akár nehéz körülmények között is. Arra kérünk, hogy Lelked által most is segíts, ne csak megérteni igédet, nemcsak elfogadni, hanem bízni abban és hittel cselekedni is. Jézus érdeméért kérünk, Atyánk.

Ámen.

Igehirdetés

Amikor az énekgyűjteményünkéből „Az áldó hatalmak oltalmában rejtve” kezdetű éneket énekeltük, ha megfigyeltük láthattuk, hogy azt Ditrich Bonhoeffer írta. Az évszámok jelzik, hogy ő a II. világháború végén, 1945-ben halt meg. Hitler – még a bukása előtt – ki akarta őt végeztetni. Az egyik kommentárban ennek a hívő embernek, teológus és költőnek, aki a hitleri Németország egyik börtönében nagyon keményen szenvedett, a mondását olvastam. Így adható vissza: „a jó embernek a rossz tettei is jobbak a gonosz ember jó tetteinél”. Azt tapasztalta a börtönben, hogy akik társai voltak lehet, hogy vétkeztek ő ellen, vagy társai ellen, de a börtönben az urak, a börtönőrök még azzal is bántani akarták őket, hogy úgy tettek, mintha irgalmasok lennének hozzájuk, és eközben nagyon gonosz szándékkal cselekedték mindazt, amit.

Az igeszakaszban, amely három példabeszédet tartalmaz, arról van szó hogyan érezze magát, hogyan gondolkozzon Isten népe, a hívő ember is akkor, amikor úgy tűnik, mintha a gonoszoké lenne a hatalom. Ez a három példabeszéd is arról a szuverenitásról beszél, amiről a múltkori igehirdetésben is hallottunk a 16. rész szerint, tehát Isten, a mi Urunk mindenekfelett álló hatalmáról, tekintélyéről és szentségéről. Ezzel együtt az ehhez tartozó másik igazság is kerüljön említésre, az ember, a hívő ember felelős viselkedése. Ez a két igazság áll most is.

Az igeszakasz kifejezetten arra figyel, hogyan látszódik az Úr szuverén hatalma akkor is, amikor a felelős viselkedés oldalán, az emberi oldalon az istentelenek, a gonosztevők, bűnösök vannak. Miben, illetve mire bátorítja ez a hívő embert. A hívő ember számára ugyanis a láthatókra nézve nehézségek és bajok is adódhatnak – ez az első példabeszéd. Aztán látja néha a hívő is a gonosztevő baját, elesését; ilyenkor hogyan viselkedjen. A harmadik példabeszéd arról szól, amikor úgy tűnik, mintha még a hívő ember számára is bosz-

szantó módon, irigylésre méltó módon élnének a gonosztevők. Hátha az úr az Úr, miért hagyja, hogy jobbnak tűnjön azoknak az élete, akik istentelenek. A három példabeszédet elemezzük most tehát.

Istennek a gonoszok fölötti hatalma már önmagában is kijelentésre kerül az első két vers szerinti példabeszédben. Hallottuk, hogy a kijelentés a gonosztevőt, az istentelent szólította meg. Pedig tudjuk, hogy ezek azok a bűnösök, akik egyáltalán nem érdeklődnek Isten iránt, nem olvasnak Bibliát, dehogy érdekli őket, hogyan kellene Isten szerint élni. Viszont az egész Írásból tudjuk, akkor is vonatkozik rájuk mindaz, amit Isten kijelent.

Ez önmagában bátorító lehet a hívő ember számára. Mi ezt olvassuk, és tudhatjuk, hogy lehet, hogy a bűnös ember nem foglalkozik Istennel, de Isten annál inkább foglalkozik a bűnösökkel is, de még inkább az övéivel. Megerősítésre, a példabeszéd gondolatai szerint, azért van nagyon nagy szüksége a hívő embernek, mert a szenvedéséről, a gonoszok miatti bajáról van szó; „Ne leselkedjél, ó te istentelen, az igaznak háza ellen, ne pusztítsd el az ő ágyasházát! Mert ha hétszer elesik is az igaz, de felkél azért, az istentelenek pedig egy nyavalával is elvesznek.” – mondja a Károli fordítás.

Arról van tehát szó, amiről Jézus maga is beszél tanítványainak – János evangéliuma 15. részében olvassuk – Ha engem gyűlölt a világ, akkor titeket sem fogad szeretettel. Mivel Jézust is elutasította a világ, az övéit is gyűlölni fogják a bűnösök, nem tudják elhordozni. Előbb, utóbb ez kemény tettekben is megnyilvánul, az istentelen leselkedik, ólálkodik az igaz háza ellen. Az állata óljait akarja elpusztítani, vagy kirabolni, illetve a legbelsőbb hálószobájába is be akar törni, vagy azt is elpusztítani. Ebben a helyzetben egy olyan körülménnyel áll szemben a hívő ember, amikor nem tehet ellene, nem tud védekezni, még a jog sem védi meg. Kénytelen elszenvedni a kárt és a bajt az istentelenek, gonoszok miatt.

Gondoljunk arra, hogy az elmúlt rendszerben a szó legszorosabb értelmében hívő lelkészeket, evangélistákat, hívő embereket is kilakoltattak. Ami nagyon fájó volt nekik, hogy az egyházi vezetők némelyikét is meg tudta nyerni az állam és ez ellen sem tudtak védekezni. Mit érezzen ilyenkor, ilyen körülmények között Isten népe? Halljuk, hogy annyira tud róla az Úr, hogy meg is szólítja az istentelent. Az Isten a hívők ura, az övéit védeni akarja. Ezért mondja az Írásban sok helyen, hogyha valaki az övéit bántja, jó ha tudja, hogy olyan, mintha őt bántaná. A Zakariás könyve 2. részében található a bátorító mondat: „Aki titeket bánt, az ő szeme fényét bántja.”

A szeme fénye kifejezés a legérzékenyebb pont, a legértékesebb, a legféltebb. Amikor jó pár évvel ezelőtt kirabolták a szolgálati lakást, nem sok mindent vittek el, hála Istennek, de a legféltebb kincsemet igen. Pár héttel korábban vettem egy gyönyörű szép órát magamnak, azt otthon hagytam, mert nem akartam elvinni a szabadnapra, nehogy baja essen. Majd megszakadt a szívem, mert nagyon értékes volt nekem. De akkor is eszembe jutott már, hogy amit elrabolnak a hívő embertől, és annyira fáj, mert értékes számára, mennyivel értékesebb inkább az Úrnak az, akivel ez történik. A szemem fénye.

AZ ÚR AZ ISTENTELENEK FELETT IS ÚR

Amikor Saul megtéréséről olvasunk, Jézus azt mondta Saulnak, miért üldözöl engem. Mert Saul üldözte az ő szeme fényeit, az I. század hívő gyülekezeteit. Az Úr tud róla tehát, és ezért cselekedni akar és nem is akárhogy. Azt olvassuk, ha hétszer elesik is az igaz, ugyan felkél azért, biztonnyal felkel. Az istentelenek pedig egy nyavalyával, bajjal is elvesznek. Tehát azt mondja itt az ige, lehet, hogy elesik az igaz az istentelenek bántása miatt, de nem marad el esett. A 7-es szám az Ószövetségben sokszor előfordul a szent sátor leírásánál, az áldozati kultusznál, mert mutatja az isteni szentséget, az Istenhez tartozást. Szent az, ami az Úrhoz tartozik, mert tiszta. S a teljesség száma is a 7-es szám.

Azt mondja, hogy a hívő ember a gonoszok bántása miatt újra és újra tapasztal bajokat, nehézségeket, körülményeket, amiket sírva hordoz, a gonoszok meg örülnek, kárörvendeznek. A hívő ember bajaiban egyre fájdalmasabban érzi magát, de ha az Úrra néz, aki szuverén Úr, a bűnösök fölött is Úr, akkor mégiscsak láthatja, tapasztalhatja, lehet, hogy először csak hitben, de aztán látható formában is, kézzel fogható valóságként, hogy az Úr felemel. Ha hétszer elesik is, hétszer felemeli, mert az övé, hozzá tartozó. A hangsúly itt nem azon van, hogy hétszer elesik. Azért mondja ezt a kifejezést, hogy jelezze, hiába esik el akár hétszer is, biztos, hogy felkél, mert van aki fölemelje, ott van mellette szabadító Istene.

A gonoszoknak természetesen ez nincs, és ha esetleg ők is bajba kerülnek – hangsúlyozza –, akár egy baj is elviszi őket.

Az elesés szó jelentésében elsősorban a körülmények, a külső támadások, bajok találhatók meg.

Van egy másfajta elesés, de fontos, hogy lássuk, hogy Isten itt is szabadító. Amikor a hívő ember a maga bűnei miatt esik el, a kísértésben esik el nagyon súlyosan. Amikor vádol a lelkiismeret, szégyelljük magunkat, és természetesen ilyenkor azok a gonoszok, akik amúgy is bántják, mindig kérdőre is vonják az ő hívő voltát. Kárörvendezhetnek ilyenkor a gonoszok. Viszont Mikeás könyve 7-ben arról olvasunk, ilyenkor is áll: „Ne örülj én ellenségem, elestem ugyan, de felkelek, mert ha még a sötétségben ülök is, az Úr az én világosságom. De én az Úrra nézek, várom az én szabadításom Istenét. Meghallgat engem az én Istenem.”

Szégyellem magam, mert elestem, elbuktam a bűnöm miatt, felelős vagyok érte, de ha az én szerető, mindenható Uramat nézem, aki a gonoszok fölött is Úr, aki az én bűnöm fölött is Úr, és bűnbocsátó kegyelemmel átölel, és segít megállni, hogy ne bukjam el újra ebben a bűnben, tapasztalom, hogyha hétszer elesek is, de bizony felkelhetek. De jaj az istentelennek, ha egyszer elesik is, lehet, hogy örökre elvesz, nincs, aki segítsen neki, mert nincs megtartó Istene.

A másik példabeszéd arról szól, hogy van amikor már az istentelen, a bűnös is nagy bajba kerül. Itt elsősorban még nem az Isten örökkévaló ítélete, ami a kárhozat, gondolat szerepel, hanem az, ami a földi életben valamilyen baj, bukás megjelenése az istentelen életében. Itt tehát már még nagyobb bajban van, mert ha elesik, – az első gondolat szerint nincsen istene, aki segítsen

–, a második példabeszéd szerint már a szuverén Úr jogos haragjában bajjal sújtja a bűnös embert, a gonosztevőt. „Amikor elesik a te ellenséged, ne örülj, amikor megütközik, ne vigadjon a szíved”

Itt nem arról az örömről, vagy vigasságról van szó, amelyik mindig jellemezte Isten népét, ha látta, vagy átélte Isten szabadítását és sokszor ezzel együtt járóan átélte az ellenség, a bűnösök vesztét.

Emlékezhetünk arra, amikor Mózes és a nép Egyiptomból szabadulva, átkelve a Vörös-tengeren látja az elpusztult egyiptomi hadsereget és a fáraót és örvendezik az Úron, az Úrban örül, az Úrért örül. Az Úr szabadításának a valóságát éli át. Ebben az örömben még a mennyei dicsőségben is örvendeznek az elhunyt szeretteink és az angyal seregek – olvassuk a Jelenések könyve 15-ben.

Az az öröm és vigasság, amiről itt szól a példabeszéd az ettől teljesen különbözik. Ez az öröm nem az Úrban való öröm, hanem – halljuk a kifejezésben – ne vigadjon a te szíved, itt a te szíveden van a hangsúly és már nem az Úron. Ez a fajta öröm, amikor valaki a másik nyomorúsága felett gyönyörködik, vigad azon, milyen nagy bajba került az ellenség. Amikor személyes bosszúvágyból fakad a vigasság és az öröm. Hamis, gonosz indulatból származik, nagyon nagy öröm, de hamis. Ezt magyarul kárörömnak szoktuk nevezni.

A Példabeszédek 17,5-ben is van szó erről: „Aki megcsúfolja a szegényt, gyalázzal illeti annak Teremtőjét, aki gyönyörködik más nyomorúságában, büntetlen nem lesz.” Jób 31,29-ből is felolvassuk még egy verset, amikor így szól Jób a maga igazságát mutatva barátainak is: „Ha örvendeztem az engem gyűlölőnek nyomorúságán, és ugráltam örömben, hogy azt baj érte”.

Az a szomorú, hogy nekem ez az öröm ismerős. Az autóban nem tudok vezetés közben ugrálni örömben, de amikor valaki, aki valamilyen hibát követ el előttem és ezután láttam, hogy elrontott valamit, bizony az én szívem kárörvendezett. Ugyanis, amikor látom, talán éppen az engemet is bántó bűnös, ellenség baját, nyomorúságát, akkor a hívő emberből is természetes módon – a bűneset óta –, kísértő módon fel akar törni ez a fajta öröm. Ilyen kifejezések szoktak az eszembe jutni sajnos: „na végre”, vagy „jól megkapta”, vagy többször az is, hogy „kár, hogy csak most”, vagy „kár, hogy csak ennyire”. Mert az igazságérzetem, a fájdalomam ebben a fajta örömben, kárörömben próbálja megtalálni a lelki nyugalmát.

Isten azt mondja, hogy ez utálatos ő előtte, mert ez nem az Úrra tekintő öröm. Ilyenkor nem az Úr van a hívő ember előtt, hanem a maga igazsága, sértettsége és látja a gonosz baját. A példabeszédben is hallhattuk, Isten azt mondja: annyira nem tűri ezt a fajta viselkedést, hogy a végén még leveszi az ellenségről haragját, mert nem tűri, hogy akár az övéi is kisajátítsák, amikor ő a haragjában bajba ejtett valakit, nagy bajba; elbukik az istentelen, az ellenség, ami az Úr jogos ítélete lehet. De ha én látom ezt az Urat, akkor vigyázzak, ne örüljek bosszúvágyamban.

Mi jellemezte az Úr Jézust, akinek lett volna lehetősége ítélni, az ellenségeit elpusztítani? Ő a leggonoszabb ellenségei iránt is szánalmat érzett, irgal-

AZ ÚR AZ ISTENTELENEK FELETT IS ÚR

mat igyekezett gyakorolni. Sírt Jeruzsálem fölött, mert látta, hogy a vezetői miatt milyen nagy gonoszságba kerültek és mi lesz ennek a vége, el fog veszni Jeruzsálem.

De gondolhatunk Saul megtérésének egy másik mozzanatára, akinek a megtérésében István vértanú halálának is része volt. Saul megtért a damaszkuszi úton, mert István vértanú is majdnem úgy imádkozott, mint az Úr Jézus. Jézus a kereszten azt mondta, hogy „Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit tesznek” és István vértanú így imádkozott: „Uram, ne tulajdonítsd nekik ezt a bűnt”. Pál apostol később erről tett bizonyosságot, hogy ott volt ennek a hívő embernek a megöletésénél, nagyon jól emlékezett arra, hogy mi történt ott akkor. István vértanú halála után még keményen szembeszállt a keresztyénekkal, bántotta őket, de amikor Damaszkuszban megjelenik neki az Úr Jézus, akkor megtér Istenhez.

Ha a hívő ember kárörvendő módon örvendezne a bűnösök baján, akkor hogyan tud bizonyosságot tenni az istentelennek, az ellenségnek a bajában? Mert, lehet, hogy éppen azért került nagy bajba, azért bukott el, mert rajta van az Isten haragja, de még nem az örök harag, mivel még a földi életben van ő is, még lehetősége van Isten kegyelmét megragadni, ha rádöbben arra, hogy milyen helyzetbe került. Hányszor megtörtént már, hogy nagyon gonosz emberek a legnagyobb nyomorúságuk közepette egyszer csak megtérnek.

Lehet, hogy ilyenkor is arra gondolunk, hogy persze, most megtért, mert igazságtalannak érezzük, mert annyira gonosz volt. Valójában azonban én sem különbözök a másiktól, csak Isten kegyelme, ha mi nem vagyunk annyira bűnösök esetleg mint azok, akik bántják az Úrét.

János evangéliuma 3. részének legvégén olvassuk, hogy a meg nem tért bűnösön Isten haragja marad. Jézus nem véletlenül szánakozott és mutatott irgalmat és ezt tanácsolja nekünk is. Ezért is figyelmeztet, ha bajba kerül az istentelen, akkor azonnal lássuk a szuverén Urat és szoruljon össze a szívünk, hogy lehet, hogy Isten éppen munkálkodni kezd annak az embernek az életében és könnyörül rajta, hogy el ne vesszen örökre.

A harmadik példabeszéd arról szól, amikor a hívő ember, Isten népe annyira irigylésére méltónak látja a gonoszok, bűnösök, istentelenek életét, hogy már bosszankodik is haragosan miatta. Ha az első példabeszéd arról szólt, hogy az istentelenek miatt bajba kerülhet a hívő, a második arról, amikor az istentelen kerül bajba és hogyan viselkedjen a hívő ember. Itt azt látjuk, hogy első sorban a hívő ember viselkedik már tévesen, hamisan.

Az istentelen annyiban van benne ebben a példabeszédben, hogy úgy tűnik, mintha élete végéig soha, semmilyen baja nem lenne. Lehet, hogy nem bántja az Úr népét, a hívőket, de tudjuk róla, hogy nem ismeri Istent, gonoszul él és még sincs semmi változás az életében, úgy tűnik, mintha minden csak öröm és vigasság lenne és ezt még hívő a ember is irigyli, bosszankodik miatta.

A harag kifejezés olyan igealakban szerepel, ami úgy fordítható le, hogy valaki magában bosszankodik, a szíve legmélyében emészti magát bosszúságá-

ban. Mert nem Istenre, az Úrra néz, nem rá bízva az életét hívő reménységgel, hanem látja az istentelent, annak jólétét, sikereit, ráadásul még irigylis is – ami kettős vétek. Az irigység azt jelenti, hogy nekem nem adta meg Isten azt, amit neki már rég megadott és milyen jó lenne, ha az enyém is lenne az, ami az övé.

Ez a fajta kísértés és bűn volt az, amiben az első emberpár is elesett. Nem voltak elégedettek azzal, ami a sajátjuk, vágyakoztak még az Istenére is. Mivel a gonosz ember, az istentelen olyan sikeres, ezért nemcsak hogy az Urat nem látjuk, hanem amikor látjuk a másik embert, akkor még inkább elhalványodik az Úrba vetett hit, bizalom. Belülről emészti magát a hívő ember ilyenkor, bosszankodik.

A folytatásban azt mondja az író: „Mert a gonosznak nem lesz jó vége, az istentelenek szövétneke kialszik”, Arra utal, hogy hiába él jól az istentelen, lehet, hogy élete végéig, de azzal vége mindennek, azzal elvész. A szövétnek, vagy lámpás szó olyan világító eszköz, amely nagyon hamar kifogyott, és pótolni kellett az olajat. Ez a kép is önmagában jelzi, hogy lehet, hogy a gonoszok sikeresek, de nagyon rövid ideig tart az, és ha eljön az életük vége. akkor örökre is elveszhetnek.

Ha én irigykedem és bosszankodom az istentelenek jóléte, sikerei miatt, nem szokott eszembe jutni, hogy majd az Úr megbünteti őket, hanem nem foglalkozom Istennel, nem is bízom benne. Nem az Úrra nézünk így. Hogy gondolnánk arra, hogy esetleg majd az Úr ítél egyszer.

Isten igéje mégis az ítéletre akarja a hangsúlyt tenni. Talán azért is, mert amikor irigykedem, bosszankodom a bűnösök jóléte miatt, akkor nagyon nagy hibát követek el, mert ahelyett, hogy a jézusi féltő szeretet lenne a szívemben, mert jaj nekik, ha életük végéig soha nem lesz semmi bajuk, soha nem érzik át, hogy Istenhez meg kellene térniük. Elveszhetnek örökre. Ha én bosszankodom rajtuk, meg irigylem őket, nincs a szívemben féltő szeretet az irányukban.

A Római levél 12. rész ír arról, mi vár arra, milyen helyzetbe kerül az, aki az Úr nélkül hal meg egyszer: „Ha lehetséges, amennyire rajtatok áll, minden emberrel békeességben éljete, magatokért bosszút ne álljatok, szerelmeseim, hanem adjatok helyet ama haragnak; mert meg van írva: Enyém a bosszúállás, én megfizetek, azt mondja az Úr. Azért, ha éhezik az ellenséged, adj ennie, ha szomjazik, adj innia, mert ha ezt teszed, eleven szemet gyűjtesz a fejére. Ne győzöttessél meg a gonosztól, hanem a gonoszt jóval győzd meg.”

Kialszik az istentelenek szövétneke, a gonoszt jóval győzd meg. Lehet, hogy ha felszabadulunk ettől a fajta bosszúságtól, irigységtől, mert meglátjuk végre az Urat, aki nekünk is mindent megadott, vagy ha valamit még mindig nem adott meg, azzal is valamilyen terve van, szabadok lehetünk az Úrba vetett hitre, a reménységre és ha látjuk az istentelen szerencsését, akkor is természetes módon imádkozunk érte, meggyőzzük a gonoszt jóval; az Úrról teszünk bizonyosságot.

Bizonyosságot csak az tud tenni Jézusról, aki a bosszúságtól, irigységtől szabad. Aki még a nehéz bántások idején is Istenre tekint és nemcsak az istentelen bántását látja, ami fáj, hanem látja a győztes Urat. Az a hívő ember, aki

AZ ÚR AZ ISTENTELENEK FELETT IS ÚR

látja a gonosz, istentelen ember baját, még nem az örökkévaló baját, csak a földi életben a bukásait, akkor nem kárörvendezik, hanem inkább Jézus lelkületével irgalmasan könyörölni akar az ilyen esetben.

Számunkra az Úr Jézus nemcsak példát mutatott, hanem, mint megtartó szabadítást szerzett, hogy élhessünk így. A szuverén Úr úr az istentelenek fölött is, engedjük, hogy mi is ezzel a hittel, bizalommal tudjunk viselkedni az istentelenek különféle helyzete, viselkedése során.

Imádkozzunk!

Magasztalunk mennyei Atyánk, hogy most is rád tekinthettünk. Köszönjük, hogy láthatjuk isteni mindentudásodat, atyai szereteted, mindenható voltodat és köszönjük, hogy csakugyan te Úr vagy mindenek fölött, még a gonosz fölött is, a bűnös emberek fölött is. Hadd imádjunk téged Atyánk, hogy ez abban is megnyilvánult már oly sokszor, hogy az ilyen bűnösök is hozzád tértek és olyan nagy kiváltság volt, amikor éppen bennünket is használtál ebben.

De Urunk, a te igédet hallgatva szeretnénk bűnbánattal megvallani minden kárörvendezésünket, minden kétségbeesésünket, bosszúságunkat és irigységünket is. Urunk szabadíts fel bennünket, ha elestünk az ilyen kísértésekben. Hisszük Urunk, hogy megállhatunk most. Köszönjük neked azt is, hogy tőled kérhetünk erőt hordozni azokat, akiket talán nagyon nehéz. Kérünk téged arra, hogy merjük képviselni az Úr Jézus szabadítását, irgalmát és kegyelmét akkor is, ha nagyon kényes a helyzet. Köszönjük Urunk, hogy így lehetünk a helyünkön a szeretteink között, a családban, ezt a lelkületet add nekünk a munkahelyre, vagy amikor hallgatjuk a híradásokat. Segíts Urunk így imádkoznunk csakugyan hűséggel azokért is, akik miatt talán szenvednünk kell. Urunk, hisszük, hogy az ellenség iránti szeretet csakugyan megélhető számunkra is. Segíts nekünk ebben engedelmesnek maradnunk.

Kegyelmedbe ajánljuk Urunk azokat a testvéreinket, akik betegek, akiknek a fizikai teher különösen nehéz. Adj nekik elég kegyelmet. A kórházban lévőknek is légy támaszuk és vigasztald meg a gyászoló testvéreinket, a te kegyelmedet áraszd ki rájuk, Urunk.

Köszönjük, hogy irgalmadba ajánlhatjuk vezetőinket, kérünk, hogy hadd tudjanak jó döntéseket hozni mindig, amikor törvénykeznek. Nekik is adj a szabadságos időben pihenést és tartsd őket alázatban, hogy jól éljenek a hatalommal, amit tőled kaptak.

Ámen.